

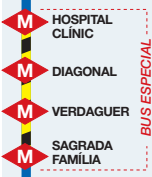

Messi se'n va a Pequín

L'estrella participarà als Jocs amb l'Argentina després que la FIFA decidís ahir contra el Barça. El club presentarà un recurs. ►► ESPORTS 46

Tall per obres a la línia 5

Des de demà fins al 10 d'agost

►► GRAN BARCELONA 31

Elinor, reina de les regates a Mallorca

La filla gran dels Prínceps es va embarcar amb la seva mare i la Reina al Somni. ►► GENT 66

«Em vaig fer falangista per treure el meu pare de la presó»

José Sánchez

Fill d'un mossò fotografiat per Centelles el 1934

►► CULT 52

La sort

ONCE > 30 JULIOL

68.125

BONOLOTO > 30 JULIOL

1 - 18 - 22 - 28 - 32 - 36

C: 8 R: 1

LOTTO 6/49 > 30 JULIOL

6 - 15 - 23 - 36 - 40 - 45

C: 2 R: 6

SUPER 10 > 30 JULIOL

03 - 04 - 05 - 08 - 14 - 15

- 16 - 21 - 25 - 33 - 38 -

39 - 42 - 44 - 45 - 49 - 51

- 62 - 64 D: 64

►► PÀGINA 34

el Periódico

www.elperiodico.cat

Ediciones Primera Plana SA. Tel: 93 265 53 53. Subscripcions: 902 45 45 14. Atenció al lector: 902 100 575. Ediciones Primera Plana es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD. Any XXXI. Número 10.591. D.L.: B 36.860-1978

ISSN 1578-746X

ELS ENDA PONS

L'entrevista

Isidre Molas Senador per Barcelona.

Catedràtic de Dret Constitucional, el 19 de juliol passat va ser elegit president del PSC en substitució de Pasqual Maragall.

«El president no és un delegat del PSOE»

JOAN TAPIA

—¿Com afronta el PSC les tensions amb el PSOE pel finançament?

—Amb convicció. Les nostres demandes són justes, la negociació serà dura i confiem que arribarem a un acord final.

—¿Per què?

—El programa socialista implica polítiques socials en educació i sanitat, competències de les comunitats autònomes. I les comunitats han de rebre els mitjans.

—Montilla deu inquietar quan diu que, entre el PSOE i Catalunya, tria Catalunya.

—El president ha estat elegit. No és un delegat del PSOE. Ha de defensar els interessos de Catalunya.

—¿Vostè és president del PSC per ser un entusiasta de la formació, fins i tot abans del seu naixement?

—Potser sí. Un grup que veníem del FOC ens vam ajuntar amb el MSC de Reventós a l'inici de la transició. I quan es va fundar el PSC-Congrés vaig dir que havia de ser el primer partit no de l'esquerra, sinó de Catalunya. I que això exigia fronteres àmplies. I la coalició del 15-J del 1977, amb el PSOE català, va tenir uns resultats que van sorprendre la mateixa empresa. Va prefigurar la unitat del 1978.

—Felipe i Guerra van acceptar que el PSC-PSOE fos un altre partit. Una cosa singular.

—Van fer una aposta per la modernitat. Per un partit socialista fort a Catalunya, que no havia existit mai abans. I Guerra va defensar amb convicció la singularitat del PSC.

—¿Segueixen viues les dues ànimes, la catalanista i la del PSOE?

—Des del 1982, quan van ser majoria els afiliats que no havien estat als partits preexistents, cada vegada menys.

—¿La seva presidència indica que Montilla vol unitat davant de la tempesta: relació amb el PSOE i aliances?

—Sí el PSC vol ocupar l'espai central de Catalunya necessita ser una síntesi de catalanisme i socialisme. Ser un partit en què es discuteixi i s'innovi sense posar en risc l'eficàcia.

—¿Es van equivocar el 1980 al no anar al Govern amb Pujol?

—Per a la cultura d'esquerres allò era un xoc. Ara penso que tenia raó Paco Ramos, que venia del PSOE i que havia patit els camps de concentració de Stalin. Ramos sostenia que quan neix un règim, un partit amb vocació de govern no ha de ser oposició.

—¿Va ser un error?

—Després del 23-F, el 1981, es va rectificar. I Reventós va oferir el pacte a Pujol, però a aquest ja no li va interessar. Allò va marcar.

—El que s'havia experimentat era que el PSOE governés Espanya i el PSC hi ajudés. Ara el PSC també governa a Catalunya. ¿La relació és més conflictiva?

—És més rica. Els dos governem i el PSC segueix ajudant. Tenim dos mi-

El professor

Des del 1956, Molas ha estat en totes les aventures (presó inclosa) d'una esquerra que —del Front Obrer Català (Serra, Maragall, Urenda, Royes, Vegara, tots universitaris) a Convergència Socialista, el PSC-Congrés i el PSC— va transitar des de la radicalitat a la socialdemocràcia. Va ser vicepresident del Parlament i ara és senador, però fa més pinta de professor que de polític professional. Ens rep a la Fundació Campalans. Després, passejadeta i autobús. Fins a Gran de Gràcia.

nistres a Madrid. Però és clar que sorgeixen nous problemes.

—Vostè va deixar la política.

—No, era un universitari antifranquista i, recuperada la democràcia, no m'atreia la política professional. Vaig ser diputat i vicepresident del Parlament durant dues legislatures. Però el 1988 em vaig centrar en la càtedra de Constitucional.

—Però va tornar.

—El 2000 em van trucar Serra i Ma-

ragall per a la candidatura al Senat de l'Entesa pel Progrés. Es tractava de visualitzar que les esquerres es podien entendre i treballar juntes. S'ha demostrat.

—Fa poc no tancava la porta a un pacte amb CiU.

—¿Es que s'ha de tancar alguna porta? Vaig apostar per l'Entesa, però un país que funcioni necessita tenir grans consensos. El primer partit del Govern i el de l'oposició han d'arribar a alguns acords, hi ha d'haver coses que no es discuteixen, que donen estabilitat.

—¿I «la gran coalició»?

—És el recurs quan fallen les de més proximitat. Avui no la veig.

—¿Com explica que a Itàlia hagin votat tres vegades Berlusconi?

—(Gest d'impotència) No conec prou Itàlia. Hi ha fenòmens nous, com la Lliga Nord. I l'esquerra està dominada per l'antic PCI, avui socialdemocrata, que no ha creat confiança.

—¿El vell PCI pesa massa?

—Llevat dels països bipartidistes, els partits han de saber teixir aliances, traspasar les seves fronteres. Si no crees complicitats, malament.

—¿Pensa en Catalunya i el CDC?

—No. A Alemanya, l'SPD va saber pactar amb els liberals i amb els verds. Un partit gran necessita dues coses: posicions clares i amics, gent diferent amb la qual es pugui treballar.

—Això té els seus costos.

—És complex, però la política és sumar i establir diàleg. No sempre n'hi ha prou de tocar el xiulet. =

Set x set

JOAN OLLÉ

Don Juan Tenorio

Hi ha un primer dia per a cada cosa, fins i tot perquè et tractin de vostè: algú et llança innocentment aquestes cinc lletres a la cara i ja mai més tornes a ser el que eres. Els anglesos ho tenen més fàcil: s'apanyen amb el *you*, que serveix, pel mateix preu, per al nen i per a l'avi.

Passen els dies i et trobes que ja ets el senyor tal. Els homes no passem —només uns quants andalusos— per aquell tràmit cursi, com de roba d'entretemps, que consisteix a ser un senyoret. Encara ara, quan algú diu «senyor Ollé», no em giro, convençut que s'adrecen al meu pare, que en pau descansi. La categoria màxima, només a l'abast de pocs, és que a un el tractin de Don, com a Antonio Machado, Santiago Carrillo, Vito Corleone o, ja des del bressol, als infants de la Casa Reial. El Perignon és Dom, amb ema.

Doncs bé, vull confessar-los que fa un parell de dies vaig rebre jo també, ple d'espant, un tracte tan venerable. La cosa va succeir en un vol entre Tenerife i Barcelona. A la classe *business* —també hi ha un primer dia per anar en primera, sempre que pagui un altre viatjàvem només dues persones, i l'hostessa, encantadora, es va prendre la molèstia d'aprendre's els nostres noms. El problema va ser que quan es va dirigir a mi amb el seu «Don Juan, ¿necessita alguna cosa més?» jo estava bevent, i, amb l'ensurt, el líquid va caure per l'altra banda i ho vaig deixar tot ben galdós. Quan em vaig recuperar, només vaig saber dir-li: «Una altra cervesa, Doña Inés del alma mía».

Ja ho saben: si van escassos d'autèstima, vagin en primera en un avió i seran algú. Encara que, per molts menys diners, alguns taxistes també saben dir-te cavaller.